sept.okt.nov.2014
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende Centrum
PG 13037

LUSTRUM MOHIKANEN 5

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

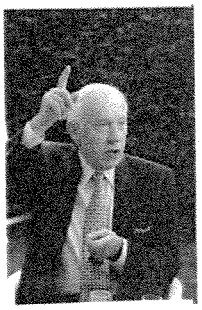
DE MOHIKAAN

Merveillie Eddy
68, Stationstraat
9420 Burst

ɛdenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
onialen en Missionarissen

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

Wij, de laatste der Mohikanen

HET WOORDJE VAN DE MOHIKAAN CHEF.

Vorig MOHIKAAN ledenblad was gewijd aan de HUTU revolutie van 1959 en de Genocide van 1994 in Rwanda. Vier van onze leden leverden hiervoor eminente bijdragen. Het waren Louis Jaspers – Boudewijn Eggermont –Willy Allenus en Hugo Vanneste, toevallig allen UNIVOG –Mbula Mataris!
Huidig nummer moest een totaal beeld scheppen van de Missionering vandaag: wie is in "onze Congo " nog aanwezig, met hoeveel en wat doen ze daar nog ? Deze studie moest vertrekken van de laatste gegevens volgens de nog steeds indrukwekkende situatie in 1990 zoals je leest blz. 10. Wie helpt ons aan méér recent cijfermateriaal?
Mijn opzet is niet gelukt, eerstens door het ontbreken van enig overkoepelend missionair orgaan. Het "defunte comité" van missionerende Instituten kende geen opvolging meer...
Dan maar van de nood een deugd gemaakt, en zo verkies ik *kwaliteit* voorrang te geven op kwantiteit mij beperkend tot de schitterende uiteenzetting (blz. 5 tot 9) van oud-missionaris SJ Charles Verhezen. Zelfs zonder cijfers is dit een glasheldere situatieschets.

Voor de volgende MOHIKAAN kreeg ik alvast de medewerking van Scheutist Marcel Van Meirhaeghe, Salesiaan Albert Sabbe en Oblaat Daniel Delabie.
Ik schreef de 60 vrouwelijke missionerende congregaties aan. Enkel de Zusters van Maria van Ingelmunster reageerden positief! Beste dank aan Zrs. Immolata, Agnella, Mia en Gratiana ! Hun 4 medezusters martelaressen gedenken we op 13 oktober as.
Onbegrijpelijk dat de Zusters van de Jacht, van Pittem, van Tielt, van Brugge enz... geen de minste belangstelling tonen voor onze vereniging en doof bleven voor onze vraag naar informatie aangaande hun vroegere en huidige missie activiteiten.

Op 13 oktober as. leggen we de lat van onze reunies wat hoger en gaan we audio-visiuele toer op, met een uitzonderlijke causerie door para-officieren A. de Molina en H. Le Grelle-mannen die een belangrijke rol hebben gespeeld in deze heroïeke redding van duizenden gegijzelde Europeanen en Congolezen in N.O. Congo.
Vooraf wordt er gezellig getafeld en nadien verbroederen we met de para-jongens van toen die nu ook 70 plussers zijn geworden. *Tempus fugit !*
De uitnodiging vindt U op het gele bijblad: pin het op uw prikbord of kleef het op uw frigo deur zodat U er op 13oktober zeker kunt bij zijn !

OP HET TWEEDE WIT BIJBLAD is tekst en uitleg over de Herinneringsdag STANLEYSTAD 1964 te Brussel op 20 september ek.
Let wel op: na de plechtigheid in de Kathedraal om 10.30u. volgt een receptie om 12 u. niet in Hotel "Le Méridien" maar wel in hotel SHERATON op het Rogierplein nabij het Noord-station. Er wordt een pendelbus ingelegd tussen de Kathedraal en de Sheraton.
Een warme oproep om talrijk aanwezig te zijn!

Bob Vanhee

EDITORIAAL

Twee Rwandese journalisten hebben een bilan opgesteld van 20 jaar beheer van Rwanda door Paul Kagame, de alom geëerde president van dat landje aan de grote meren in Midden-Afrika. Het is merkwaardig hoeveel informatie in diverse domeinen ze bijeen hebben weten te sprokkelen. Professioneel een stevig werkstuk. Er is geen reden om te vermoeden dat hun gegevens vals of verdraaid zijn. De perfecte Rwanda-kenner Professor Filip Reyntjens beschrijft dezelfde wandaden van de Kagame-regering. Het is duidelijk dat deze twee journalisten Hutu zijn die schrijven vanuit het strikt Hutu-standpunt zonder rekening te houden met een deel van de Tutsi-bevolking die eveneens te lijden heeft onder het dictatoriale regime van de Engelssprekende Uganda-Tutsi's. De Tutsi die destijds niet uitgeweken waren naar Uganda maar in het land gebleven zijn, worden door de 'Ugandezen' als 'collaborateurs' en tweede klas Tutsi behandeld.
Het boek is een opsomming van alle maatregels die de heersende Tutsi aanwenden om de Hutu-bevolking onder de knoet te houden. Elke oppositie of kritiek wordt monddood gemaakt. Voor velen betekent dit dat ze koud gemaakt worden en zijn ze zelfs in een ver buitenland niet veilig. Besluit: het is een horror-boek en het vraagt een zekere zelfopoffering om niet met afgrijzen dit boek te sluiten vòòr het einde.

Er staan in het centrum van Kigali heel wat blink-blink torengebouwen. Er ligt geen papiertje op de grond. Een opvallende uitzondering in Afrika. Er zou een respectabele economische groei zijn. Er worden cijfers gepubliceerd waar men van op kijkt en die zo maar aangenomen worden voor waar. Moet dus naar waarde geschat worden beweert de wereldgemeenschap. Er zijn wel internationale rapporten die allerlei afwijkingen aan de kaak stellen, maar die worden even opzij gelegd.
Rwanda heeft twee grote bronnen van inkomsten: de internationale subsidies en wat uit de Kivu nu al 15 jaar weggesleept wordt. Ondanks alles wordt Paul Kagame overal officieel ontvangen en hij mocht zelfs aanwezig zijn onlangs in Davos. Men heeft dat jarenlang ook met Khadafi gedaan en zoveel andere dictators tot plots de kaarten herschud werden en iedereen van mening was dat we er ons mee moesten gaan bemoeien: de 'mensenrechten' weet u wel. Mensenrechten hebben echter enkel waarde als er petroleum in de grond zit. Hoe groter de voorraad, des te minder de mensenrechten mogen geschonden worden. Dat is de logica zelve. In de bodem van Kivu zit (voorlopig) geen petroleum maar wel veel coltan en andere onmisbare ertsen. Die grondstoffen gaan liefst naar het Westen in plaats van in Peking terecht te komen. Als we daar even moeten voor opzij kijken, dan doen we dat maar.

Professor Reyntjes schrijft dat Rwanda een vulkaan blijft waarop een deksel wordt gehouden en niemand weet wanneer hij opnieuw zal uitbarsten. Mijn gevoel is dat het nog heel lang kan duren omdat de omstandigheden van de Hutu-revolutie in november 1959 niet meer gelden. Toen waren drie voorwaarden vervuld die telkens verbonden waren aan de aanwezigheid van een blanke overheid die er vandaag niet meer is.
Vooreerst In oktober 1952 hebben de Belgen 'democratie' in Rwanda binnen gebracht door verkiezingen in de diverse raden te organiseren. Dat was opgelegd door de UNO alsmede de opdracht het land naar onafhankelijkheid te leiden. Die verkiezingen betekenden echter het begin van het einde van de Tutsi-oppermacht want de Hutu vertegenwoordigden immers 84% van de bevolking en de Tutsi slechts 15%. De 1% Twa telden niet mee maar stonden wel ten dienste van de Tutsi voor de vuile karweitjes.
Ten tweede, de verkiezingen verliepen helemaal eerlijk want werden georganiseerd en gecontroleerd door de Territoriale Dienst. De Hutu behaalden meer dan 80 %. Vandaag behalen de Tutsi Stalinistische cijfers die ze zelf verminderen naar een 70% om een schijn van correctheid op te houden. Zouden de Hutu plots Tutsi-gezind geworden zijn ondanks alles? Moeilijk te geloven.

Ten derde, hebben de Belgen de radicale Tutsi in november 1959 verhinderd een bloedige aanval en terreur uit te oefenen op de boerenbevolking die in opstand gekomen was. Zonder het besluit van kolonel Logiest om de democratische regels in de praktijk om te zetten was de sociale revolutie die een reactie was op de Tutsi-terreur tegen de enkele Hutu-leiders zeker mislukt. De radicaalste Tutsi trokken naar Uganda. De meer eenvoudige onderlaag die zelf kleine boeren waren bleef in het land zonder problemen.

Na meerdere speldenprikken gedurende vele jaren vanuit Uganda, hebben de radicale Tutsi in 1990 de aanval op Rwanda ernstig aangepakt met zwaar oorlogstuig en getrainde soldaten. In 4 jaar tijd hadden ze een groot deel van het noorden van Rwanda veroverd en er de bevolking grotendeels uitgemoord. De grote aanval echter is begonnen op 7 april 1994 de dag na het afschieten van het presidentieel vliegtuig. Dat was het startsein tot de jammerlijke genocide uit wanhoop omdat het eigen leger niet in staat was de Ugandese Tutsi buiten te houden en de bevolking bewust was van wat hen te wachten stond.
Die les in 'democratie' die de Belgen hen geleerd hebben tot in 1962, zijn de Tutsi die in Uganda geboren zijn en er hun militaire kennis opgedaan hebben in het Ugandese leger, niet vergeten. Geen twee maal, is de leuze. Deze Tutsi zijn Engelstalig en hebben het Frans gewoon afgeschaft. Alle Hutu maar ook Tutsi die Rwanda niet verlaten hadden en dus hun studies gedaan hebben vòòr 1994, uiteraard in het Frans, hebben te maken met een ernstig taalprobleem die hen verhindert opgang te maken in de administratie van het land. Het machtscentrum is eng en radicaal. Wee wie het aandurft kritiek te uiten.

Paul Kagame heeft weinig te vrezen voor buitenlandse reacties. Hij beheerst magistraal een 'performant informatiemanagement' (een mooie term Van Professor Reyntjes om een voortdurende stroom van leugens te bedoelen) en daarbij weet Kagame handig en cynisch gebruik te maken van het genocidekrediet. De moordpartijen van zijn leger in Rwanda en in Kongo komen nauwelijks aan bod. Dat versterkt hem in het gevoel dat hij boven de wet staat en al kan doen wat hij nodig acht om de Tutsi-heerschappij te bestendigen. Hij wordt immers stevig gesteund door Washington en Londen en zelfs vanuit de Belgische anti-klerikale politiek. Toch schijnt hij enkele grenzen overschreven te hebben want onlangs hebben enkele landen besloten hun subsidies te stoppen als reactie op meerdere zeer negatieve rapporten over het politiek bestuur en de moorden die er dagelijkse kost zijn. Deze mindering in inkomsten wordt natuurlijk enkel gevoeld door de armste delen van de bevolking zoals het steeds gebruikelijk is. 80% van de bevolking leeft van landbouw en slechts 3% van het budget wordt eraan besteed. Allerhande praktijken zoals monoculturen worden opgelegd zodat de boeren weinig tijd overhouden om in hun eigen levens-onderhoud te voorzien zodat de massa weet wat honger lijden is.

Het boek van deze twee Rwandezen beschrijft zeer gedetailleerd hoe Paul Kagame het land bestuurt. Van daaruit kan men besluiten dat de wijze waarop hij te werk gaat elke kans op verandering en verbetering van het bestaan ontneemt aan de boerenbevolking. De KGB en de Stasie zouden het zeker niet beter doen. Toch hebben de communisten het niet kunnen houden in onze contreien. Maar Rwanda ligt in Afrika en daar heerst een andere logica, die wij, Europeanen, dikwijls moeilijk kunnen volgen of begrijpen. Een pater van 77 jaar zei me ooit, op een moedeloze avond," hoe langer ik hier ben, hoe minder ik ze begrijp".
Wie denkt dat de Hutu-massa er ooit zal in slagen zich te ontdoen van de Tutsi-heersers, maakt zich illusies. Als Paul Kagame echt in de problemen komt, dan ligt de oorzaak binnen zijn eigen clan.

Boudewijn Eggermont

Bron: "Rwanda. Vingt Ans de pouvoir du FPR. Quel Bilan?" door G. Musabyimana en E. Neretse. Uitgeverij Scribe. ISBN: 978-2-930765-02-0

DE MISSIONERING VAN CONGO NU

Charles Verhezen sj.

Het is nuttig om de missionering van Congo te situeren in de loop van de geschiedenis. De kerstening begon in de XVI° eeuw op de atlantische kust: franciskanen en jezuïeten arriveerden tussen 1545 en 1550 in het koninkrijk Kongo, het Angola van vandaag. De koningen werden christenen en de eerste afrikaanse bisschop in de katholieke kerk was een Kongolees – Angolees. Er werden kerken en middelbare scholen opgericht, maar het werk nam niet veel uitbreiding, het kende ook niet de imposante pracht van de barokgevels die nu nog worden bewonderd in landen van Latijns – Amerika en in enkele zuiderse deelsstaten van India.

Het is het begin van de n e g e r s l a v e n h a n d e l richting Brazilië en andere portugees – spaanse kolonies in Zuid – Amerika. Politieke conflicten met antikerkelijke regeringen hebben het voorlopig einde van die eerste kerstening van Angola verhaast. Eerste minister Pombal verjoeg in 1757 de jezuïeten uit alle portugese kolonies. In 1773 schafte Paus Clemens XIV de Sociëteit van Jezus af. In het jaar 1814 herleven de jezuïeten onder Pius VII.

Het is wachten tot in 1885, als de Confe rentie van Berlijn de belangstelling van Europa voor Afrika weer doet oplaaien. De Witte Paters, Missionarissen van Afrika, staan symbool voor deze her – nieuwde aanpak. Kardinaal Lavigerie, stichter van de Witte Paters, wil recht tegen de slavenhandel in, de zwarten bevrijden uit de mensenhandel van de Arabieren. Voor " zijn " Congo doet Leopold II een beroep op de paters van Scheut, die eigenlijk voor China bedoeld waren. En met veel moeite haalt hij ook de jezuïeten over de streep. Wij zijn in 1893. Congo wordt opgedeeld in twee enorme Apostolische Vicariaten, die gaandeweg worden onderverdeeld in steeds kleinere kerkelijke territoria..

DE ONAFHANKELIJKHEID

In het jaar 1959 verandert het missiegebied van Congo in een juridisch volwassen Kerk met eigen h i e r a r c h i e . De kerkleiders die vroeger apostolische prefecten werden genoemd worden bisschoppen en aartsbisschoppen. Vandaag staat aan het hoofd van het aartsbisdom Kinshasa de derde co ngolese kardinaal Laurent Monsengwo Pasinya, na zijn voorgangers Joseph Malula (1964 – 1989) en Frédéric Etsou (1990 – 2007) Mgr. Monsengwo is in België bekend en hij is één van de acht kardinalen die sinds 2013 deel uitmaken van de bijzondere raad van bestuur rond paus Franciscus.

Congo telt nu zes (6) k e r k p r o v i n c i e s: Kinshasa, Mbandaka, Kisangani, Bukavu, Lubum - bashi en Kananga Er zijn 47 congolese residentiële (gevolmachtigde) bisschoppen, eventueel bijgestaan door een of meer hulpbisschoppen, al dan niet met recht van opvolging. Een vijftigtal congolese bisschoppen zijn nu actief. Een reeks van 20 congolese bisschoppen heeft de grens van de 75 jaar overschreden en is op rust. Vijf en twintig (25) nog oudere congolese voorgangers zijn overleden. Sinds 1956, het jaar van de wijding van de eerste congolese bisschop (Mgr. Pierre Kimbondo) onder belgisch koloniaal bewind heeft Rome van een honderdtal Congolezen bis – schoppen gemaakt.

Mannelijke en vrouwelijke m i s s i o n a r i s s e n uit vroeg christelijke landen zijn een strikte minderheid geworden. Italianen en Spanjaarden overleven de haast helemaal verdwenen Belgen. Om twee redenen: zij hebben zelf haast geen jonge roepingen meer, en Congo heeft die wel, en is bij machte om zelf de nodige rangen in te vullen. Ook het godgewijd (religieus) leven is volledig in de handen van afrikaanse leiders en leidsters.

CONTINUITEIT

Het eerste kenmerk van de katholieke kerk in Congo is haar c o n t i n u ï t e i t. Haar werking is soms wel verstoord geweest, bij voorbeeld door het messianisme van Mobutu en zijn conflict met kardinaal Malula (1973 – 1977) maar zij heeft geen onderbreking gekend in haar bestaan en haar ontwikkeling over de hele Democratische Republiek.. Hierin verschilt de kerk van het koloniaal regiem, dat een plotse en totale breuk heeft gekend met zijn verleden. Enkele bisdommen zijn verwoest of zwaar beschadigd geworden en deelden ooit (maar niet op hetzelfde ogenblik) in de klappen die aan zoveel planters en privaat ondernemers vooral in 1960 werden toegediend. De Kerk heeft wel veel leden zien overstappen naar de sekten. Maar al bij al is de rol van de Kerk in de congolese samenleving nog belangrijker geworden dan vroeger. Omdat haar aanwezigheid en haar werken stand hebben gehouden in de branding van het globaal failliet van de Republiek.

F e i t e l i j k heeft de missionaire wereld zich vrijwillig t e r u g g e t r o k k e n, dertig jaar na de onafhankelijkheid. En daarvoor is de slechte politieke s t a r t van juni 1960 niet zozeer aansprakelijk, als wel het aanhoudend politiek o n v e r m o g e n om het land administratief en economisch l e e f b a a r te maken. De congolese clerus zag liever geen belgische pottenkijkers. Theoretisch en theologisch onderscheidt de Kerk geen kleur, geen sociale klassen noch rassen, noch generaties of leeftijdscategorieën. Historisch is er wel een duidelijke en gewilde verglijding van het overwicht gebeurd, eerst en vooral in de hiërarchie, zoals hoger reeds werd gezegd, en sinds 1990 op grote schaal..

MAAR TOCH MACHTSWISSEL

De Kerk heeft wel de overgang naar afrikaans beleid voorbereid, door de opleiding van toekomstige priesters en religieuzen. Op diocesaan vlak, voor de s e c u l i e r e c l e r u s, is het s n e l l e r verlopen dan voor de r e l i g i e u z e n. Dat was de uitdrukkelijke wil van paus Pius XI.(+ 1939)De interanationale congregaties hebben pas in 1948 onder de congolese jeugd mogen recruteren.
De diocesane priesters zij als het ware de officiële keerzijde, zij vertegenwoordigen het openbaar statuut van de Kerk, Het r e l i g i e u z e leven is meer verborgen, heeft geen hiërarchische am - bitie en wordt beschouwd als een h e l p e n d e k r a c h t voor de verantwoordelijke hiërarchie. Maar de roep naar congolees medezeggenschap in het beleid van de internationale religieuze congregaties klonk met de jaren na de onafhankelijkheid altijd l u i d e r. Het ging eigenlijk over méér dan alleen medezeggenschap, het ging over een andere stijl, een andere inspiratie, soms andere prioriteiten, andere opties op de toekomst. Die interne onafhankelijkheid hebben de congo – lese reliigieuzenzen pas dertig jaar na de politieke onafhankelijkheid bereikt. Zij is geleidelijk ge – groeid, maar zeker niet zonder spanningen en soms dramatisch ongeduld.

INTERNATIONALE SPANNINGEN

Niet alle congregaties recruteerden evenveel jonge congolese leden. Zowel bij de mannen als bij de vrouwen liggen de getallen ver uiteen. Niet alle internationale gemeenschappen werden even erg gegeerd door de Afrikanen. Daar waar veel nieuwelingen zijn toegetreden kwam jaren later van – zelfsprekend ook meer initiatief naarboven. Het initiatief ten gronde was de afrikanisering. In 1976 wenste een gevormde congolese jezuïet openlijk, in aanwezigheid van ambassadeur Van Bellingen van het Koninkrijk België, dat de missionarissen binnen de drie jaar zouden opstappen. Tien jaar later herhaalde Kardinaal Malula deze wens tegenover hun hogere oversten, waaronder veel Congolezen. Die ontegensprekelijke gewaarwording dat de clerus de europese aanwezigheid wenste af te schaffen heeft ertoe geleid dat veel missionarissen tijdig naar België of naar Spanje zijn terug – gekeerd, al was dat n i e t d e w e n s van de doorsnee congolese leek op de stadsparochie noch in het binnenland.

Met of zonder de instemming van hun bisschoppen zijn talrijke abbés (wereldheren) zelf op studie gegaan in Europa of Noord – Amerika. Congolese religieuzen hebben gemikt op hogere diplomas in het buitenland en hebben daar lange jaren in geïnvesteerd. Eén diploma volstond trouwens niet: de studietijd werd bewust of onbewust als ongemeten aangezien, terwijl de student of doctorandus al lang terug verwacht werd in het thuisland.

Trouwens is Europa voor veel Afrikanen als een vruchtbare boomgaard geworden. Wie er geplant heeft, zal er ook kunnen oogsten. Het is bekend dat de totale opbrengst van de gelden die privé naar Afrika verstuurd worden het officieel budget voor ontwikkelingssamenwerking van een aantal eurolanden overstijgt. En er zijn nog andere technieken om de kloof van het Noord – Zuiid contrast te overbruggen. De d e l o k a l i s a t i e van enkele europese industrietakken (automontage ,voedingsindustrie) is er een.Zij toont aan dat de europese productiekosten in bepaalde sectoren onbetaalbaar zijn geworden. Het Noorden verliest dus arbeidsplaatsen, die overgaan naar het Oosten en het Zuiden, waar méér werkgelegenheid wordt geschapen. En zo wwordt de spreiding van de arbeid in zekere zin rechtvaardiger verdeeld. De kwetsbaarheid van Europa is dat het zijn welstand niet langer meer kan ophouden onder door de concurrentie van nieuwe industriële polen in Azië en Latijns – Amerika. De geschiedenis zelf zal de weerhoudendheid of de onwil van de rijkere landen corrigeren, die aarzelen of weigeren hun economische welvaart te delen met armere landen. Toch
blijven enkele afrikaanse landen, en niet alleen kleinere landen, ten achter op deze nieuwe feitelijke wet. Omdat er geen sterke juridische s t r u c t u u r bestaat en geen economische c u l t u u r die het risiko van investeringen op langere termijn verantwoordt. Met name Congo blijft daarom steken in afschuwelijke armoede.

DE POLITIEK SCHIET TEKORT

Omdat niemand steun vindt in het staatsbeheer, staan de mooiste en meest onmisbare sociale on – dernemingen (de scholen en de ziekenhuizen) wanhopig te verkommeren. De lonen zijn niet méér dan schandelijke aalmoezen, subsidiëring blijft een irrealistische droom, weldoeners zijn uiterst zeldzaam en wellicht politiek verdacht, erfenissen zijn onbestaande, want niemand kan sparen. Welnu de Kerk rekent normaal op die vier bronnen van inkomsten: de lonen, de subsidies, de giften en de erfenissen. Bisschoppen kunnen hun priesters niet fatsoenlijk onderhouden. Sommige priesters zeggen daarop dat als de werkgever niet betaalt, de werknemer zijn vrijheid herwint, aan gezien er contractbreuk is geweest. Deze redenering in vakbondstijl stemt niet overeen met de belofte van gehoorzaamheid op de dag van de priesterwijding, maar zij is wel bekoorlijk voor de diocesane priester die geen gelofte van persoon lijke armoede heeft afgelegd.

PRIESTERS TREKKEN ZICH UIT DE SLAG

Achter de eventuele breuk met de bisschop schuilt niet zelden de absolute wil naar persoonlijke promotie. Een trek van de congolese religieuze " é l i t e " is de hang naar hoger onderwijs. De honger naar hoger onderwijs is het effect van eeuwenlange onderontwikkeling, en nogmaals de keezijde van de geringe goesting om als afgestudeerde persoon nog naar een dorp terug te keren, voor eenvoudig pastoraal priesterwerk. Zal de priester ontkomen aan de wereldwijde " rush "van de landvlucht ? De grote steden breiden hun armen uit in alle richtingen en grijpen als het ware naar gretiger naar de landelijke bevolking die denkt dat zij daar meer veiligheid en geborgenheid zal vin den. De clericus redeneert trouwens niet altijd evangelisch, hij is soms "klerikaal": dit betekent egocentrisch, in tegenstelling met de gewone burger die financieel niet gedragen wordt door zijn overheid.

DE SOCIETE CIVILE

Hij kan zich aansluiten bij de " société civile " De société civile is een uitdrukkelijk congolees begrip. Zij is de hergroepering, de bundeling van sociale instellingen die hunkeren naar de invulling van basisrechten, zoals rechtvaardige behandeling door de politie en het gerecht, eerlijke en doorzichtige verkiezingen in alle democratische geledingen: de gemeente, de provincie, de twee kamers en de presidentie. Ook de vakbonden, het Rode – Kruis, de non – profitberoepen, het onderwijzend personeel, vinden daar een plek om hun rechten uit te spreken en te verdedigen tegen de willekeur en de corruptie.
Société civile en basisgemeenschappen (de parochies) liggen dicht bij elkaar. Beiden zijn sociale spreekbuizen. Helaas, beiden worden veelal genegeerd door de vertegenwoordigers van het volk en hun vrienden in de partijen van de meerderheid.

MORELE VERLAMMING

Het enorm probleem waar Congo mee zit is de morele verlamming. De verkiezingen zijn er zo duur, dat het buitenland ze moet organiseren en betalen. Toch worden ze vervalst. De gedraging van de verantwoordelijke regeerders schuwt het licht. De vervalsing van de stembusuitslag is geen con – golees patent, maar etaleert onbeschaamd openbaar verraad, de schending van de meest elementaire burgerzin. Valse uitslagen zijn bijzonder ontmoedigend, omdat zij de burger onherroepelijk weer vastzetten voor een volgende regeerperiode;Geheime internationale politieke en economische afspraken zijn bedoeld om grove winst te maken via de uitbating en de verkoop van kostbare grondstoffen. Om die uitverkoop van de rijkdom van het land te kunnen voortzetten, ontaarden verkiezingen tot een breed opgezette komedie. Daaruit komen gewapende milities voort, sluipende bendes, en nep uniformen die de bevolking terroriseren en van zijn grondgebied verjagen.

De Nationale Conferentie van de congolese bisschoppen heeft sinds jaar en dag onder de Presi – denten Mobutu en Kabila, vooral de zoon, protestbrieven geschreven en wantoestanden aange – klaagd, waaraan geen ernstig doortastend gevolg werd gegeven. Als het hoogste moreel gezag ei – genlijk maar in de woestijn preekt, is het erg gesteld met de maatschappij. Laten we echter geen stenen werpen, wanneer ook in België de meest cruciale debatten over leven en dood niet op een eerlijke en objectieve wijze worden gevoerd. Zo boeken wij als beschaving ook geen vooruitgang meer. Wij leven van economische welstand en die is prioritair. Voor het overige bestaan er parle – mentaire controles die ons behoeden voor geheimzinnigheid en gewetenloosheid. De meerderheid kan wel haar programma doordrukken door bepaalde commissies het zwijgen op te leggen, of door haar de kansen op een open debat te ontnemen. Landen die hun burgeroorlogen afsluiten met straf – feloosheid en " amnistie ", met de overname van de rebellen in het nationaal leger, incluis de offi – cieren die ook nog een bevordering tot generaal verkrijgen in de rangen die zij jarenlang hebben bestreden....., deze s t r u c t u r e l e p o l i t i e k e w i t w a s s e r i j is fataal voor de recht – staat.

WELKE TOEKOMST ?

" De verontwaardiging voorbij ? " Onder deze titel heeft ex – ambassadeur Johan Swinnen in het tijdschrift Streven, juli – augustus 2014 de moed gehad om de hoop op verbetering in Congo nog maar eens nieuw leven in te blazen. Hij vulgariseerde zijn pleidooi in 't Pallieterke van woensdag 9 juli 2014.

Hiermede respecteert hij het traditioneel standpunt van de diplomaat: hij bouwt aan vrede en vooruitgang, aan verstandhouding tussen de volkeren en aan interne democratie. Johan Swinnen spreekt ook vanuit een langdurige afrikaanse ervaring in Rwanda, Burundi en in Kinshasa. Hij pleit ook uit christelijke overtuiging. Helaas, vrees ik dat zijn oproep tot hernieuwd vertrouwen van europese zakenlui, en tot hernieuwde politieke belangstelling van de Europese Unie evenmin zal doorklinken als de talrijke bezweringen van het congolees episcopaat.

Wie de heersende klasse in Kinshasa tegenspreekt, wordt gemuilband en eruit gesmeten. Wie als volksvertegenwoordiger maandelijks 6.000 dollar USA " verdient ", zonder het andere inkomen te tellen uit het monopolie van de buitenlandse handel, en uit verdoken ministeriële commissies, vindt het toch de moeite niet waard om zich zorgen te maken over de 85 dollar van een onderwijzer. Zolang de corruptie heerst van op de basisschool, overheen het staatsexamen (einde van de humaniora) tot in het universitair diploma dat dat wel eens wordt bekomen mits verkrachting van de studentin, zolang het staatshoofd zich verbergt en het schuwt om op internationale conferenties te verschijnen omdat zijn legitimiteit er wordt in vraag gesteld, bestaat er zo goed als geen kans op herleving. Congo zal in het ziekbed blijven, ondanks de wil van het volk, van de société civile en van de Kerk om het land uit zijn langdurige verminking te doen opstaan.

BEGRIP VOOR ONTMOEDIGING

Welke boodschap hebben wij dan nog over voor gelovige mensen ?
Moeten wij hen de zee o p j a g e n om, geruineerd door slavendrijvers, te stranden op Malta of in Lampedusa ? Dat is het lot van Somaliërs, Syriërs en Erithreërs.
Moeten wij onze grenzen o p e n s t e l l e n en Congolezen met diploma's uitnodigen om bij ons te komen werken ? Met welke talenkennis ? En wat zullen de werklozen (25 % onder de jongeren in Brussel en Antwerpen) hiervan denken ?
Moet het bedrag van onze ontwikkelingssamenwerking de hoogte in ? Wat zullen onze vijf b e – s p a r e n d e regeringen hiervan denken ?
Of is een burgeroorlog in het genre van de Centraal – Afrikaanse Republiek de oplossing ? Congo kent zeker ethnische spanningen, maar die worden tot nog toe niet overdekt door weerzinwekkende aanslagen van christenen en moslims.
Volgens Karl Marx is de godsdienst opium voor het volk. Als dit onjuist is, dan is er plaats voor een gewettigde r e v o l u t i e. Maar de kerk is t e g e n het gebruik van g e w e l d. Waar is dan de uitweg uit deze benarde toestand ?

DE BISSCHOPPEN ZWIJGEN NIET

Op 27 juni 2014 hebben de congolese bisschoppen hun jaarlijkse herderlijke brief gepubliceerd. Zij schrijven er de voorwaarden in uit van geloofwaarige verkiezingen. Inderdaad staan er uitge – stelde verkiezingen in het vooruitzicht. Zullen die plaatshebben of niet ? En zal de President de Constitutie nogmaals naar zijn hand zetten of niet ?

Het doet vreemd aan dat de taal van de bisschoppen de taal van het parlement is, met dit verschil dat zij vrijuit schrijven. Waarschijnlijk schrijven zij elk jaar politiek getinte brieven, omdat het Parle – ment voortdurend zweeft tussen de volkswil en het geld. Betekent dit dat er opnieuw nood is aan een Conférence Nationale Souveraine ? Die heeft wel tijdelijke opluchting gebracht, tot zij werd verpletterd op een zekere 16 februari 1991, la Marche des Chrétiens, en later omgekocht. Het heil is toen uit Rwanda gekomen dat het land onder de voet liep.Maar daar moet nu niet meer aan gedacht worden.

Boechout 17 iuli 2014

Pater Charles VERHEZEN (° Antwerpen 1928)
Hij was werkzaam in Congo van 1952 tot 1992 op vele plaatsen en in diverse leidende functies: achtereenvolgens in Lemfu, Mbansa-Mboma, Kisantu, Popokabaka, Kinshasa , Bukavu en Kimuenza.
In 1993 leidde hij de Missieprocuur te Brussel en vanaf 2003 verbleef hij in Drongen en in Brugge om uiteindelijk het anker te werpen in het SJ-rusthuis van Boechout.

BELGISCHE MISSIONERING IN CONGO-ZAIRE IN 1990

Belgische geestelijken in Zaïre - Mannen

(37 Congregaties)

	NEDERLANDSTALIGEN	FRANSSTALIGEN	TOTAAL
Aalm. v. d. Arbeid BRUSSEL	2	1	3
Assumptionisten LEUVEN	5	-	5
Augustijnen HEVERLEE	2	-	2
Benedictijnen - St.-Andriesabdij	2	10	12
Broeders Maristen	10	9	19
Broeders v. Liefde	7	-	7
Broeders Christelijke Scholen	11	7	18
Br. O.L.Vr. Lourdes - Oostakker	11	-	11
Br. Xaverianen BRUGGE	8	-	8
Capucijnen	-	2	2
Dominikanen LEUVEN	17	2	19
Fidei Donum	10	3	13
Franciskanen	20	-	20
Jezuïeten BRUSSEL	85	77	163
Jozefieten	8	-	8
Kapucijnen ANTW	16	-	16
Karmelieten	3	-	-
Kongr. v. d. H. Geest	14	5	19
Lazaristen	7	1	8
Miss. v. h. H. Hart	29	-	29
Miss v. Mill Hill	1	-	1
Miss v. Steyl	4	2	6
Montfortanen	7	-	7
Norbertijnen	15	-	15
Oblaten DE PANNE	12	11	33
Orde v. h. H. Kruis	8	1	9
Passionisten KORTRIJK	14	1	15
Priesters v. h. H. Hart	1	4	5
P. v. h. H. Sakrament	3	-	3
P. v. d. H. Harten Picpus-kuv.	6	-	6
Redemptoristen JETTE	18	6	24
Salezianen SEP.W	67	9	76
Salvatorianen	9	-	9
Scheutisten ANDERLECHT	235	43	279
Soc. des Missions Africaines	-	5	5
Trappistes de Scourmont	-	3	3
(37) Witte Paters VARSENARE	103	29	132
TOTAAL (mannen)	770	232	1002
(vrouwen)	611	185	796

ALGEMEEN TOTAAL 1381+417 = 1798

duizend zeven honderd en acht en negentig met gemiddelde leeftijd 65 jr...

Bron: Komitee Missionerende Instituten (1990)

(60)

in Zaïre - Vrouwen

(60 Congrgaties)

	NEDERLANDSTALIGE	FRANSSTALIGEN	TOTAAL
Annunciaten HEVERLEE	19	-	19
Apostelinnen	3	-	3
Benedictinessen v. Betanië	1	13	14
Bernardines d'Esquermes	-	2	2
Carmélites Apostoliques	3	2	5
Chanoinesses de St.-Augustin	-	5	5
Congr. de la Providence et de l'Immaculée Conception	5	5	10
Dam. de l'Instruct. Chrétienne	-	4	4
Dientsmaagden van Maria	3	2	5
Dochters v. Maria Hulp	13	1	14
Dochters van O.L.V. H. Hart	15	-	15
Dominicanessen BRUGGE	6	11	17
Filles de la Charité	9	13	22
Filles de la Croix	1	1	2
Filles de Marie de Pesche	-	2	2
Filles de la Sagesse	-	1	1
Franciskanessen 7 KLOOSTERS	20	11	31
Gasth. Augustinessen v. Lier	6	-	6
Institut de l'Enfant Jézus	2	7	9
Kanunnikessen v. h. H. Graf	14	1	15
Maricolen	5	-	5
Medische Missiezusters	3	-	3
Missiefederatie Virgo Fidelis	12	-	12
Missionarissen v. h. Onbevlekt Hart van Maria (De Jacht) HEVERLEE	99	3	102
Oblates de l'Assomption	-	2	2
Passionistes	3	1	4
R. Francisc. du Règne de J.-C.	-	6	6
Relig. de St.-André	4	4	8
R. de la Ste Famille d'Helmet	5	3	8
Salésiennes de la Visitation	2	8	10
Salvatorianessen	2	-	2
Soeurs de la Charité de Namur	-	12	12
Soeurs de la Doctr. Chrétienne	-	4	4
S. de Notre-Dame de Namur	-	12	12
Soeurs de Ste Marie de Namur	-	18	18
Ursulinen OLV Waver	17	3	20
Witte Zusters	20	24	44
Z. v. Barmhartigh. - Ronse	8	-	8
Z. der Christelijke Scholen	4	-	4
Zusters v. h. H. Hart v. Maria	37	-	37
Zusters v. d. Heilige Familie	6	-	6
Zusters v. h. Geloof - Tielt	26	-	26
Zusters v. d. H. Harten	1	-	1
Zusters v. d. H. Jozef - Brugge	12	-	12
Zusters v. d. H. Vinc. à Paulo	25	1	26
Zusters v. d. H. Vincentius	7	-	7
Zusters Kindsheid Jesu	17	-	17
Zusters van Liefde	19	1	20
Z. v. Liefde v. GENT	29	2	31
Zusters v. Maria PITTEM	69	-	69
Z. v. d. Onbevl. Ontv. - Knokke	5	-	5
Z. v. O.L.V. ten Bund, - Moorsele	11	-	11
Zusters v. O.L.V. v. Namen	3	-	3
Zusters v. O.L.V. Presentatie	12	-	12
Zusters v. O.L.V. van Weeën	6	-	6
Z. v. St.-Franciscus - Brakel	7	-	7
Zwartz., August. - Dendermonde	5	-	5
Zwartzusters v. Brugge	5	-	5

611 185 796

Bob en lieve VANHEE
Visserskaai 45, b 3.2
8400 OOSTENDE
Tel : 059 26 61 67
E mail : bobliv @ skynet.be

Ik zoek mij te pletter naar duidelijke informatie over het missioneringswerk in ex Belgisch Afrika VANDAAG... Tevergeefs daar geen enkel OVERKOEPELEND orgaan nog bestaat zoals BCM, Missio, CMI die concrete cijfers en toestanden kent...
WIE HELPT MIJ aan de hand van lijst hierboven bij het vinden vd Congegraties die vandaag nog daadwerkelijk bezig zijn (met prokuur?) met missieactiviteiten...
Deze 'laatsten der Mohikanen' wil onze vriendenkring financieel steunen! Bob Vhee

TOEKOMST VOOR OUD-KOLONIALEN IN DE PRIVE-SECTOR ?

Artikel ons toegestuurd door ons lid, ex-ATA Lucien HOEREE, die zelf met succes deelgenomen heeft aan deze seminaries. Hiervoor blijft hij Prof. A. Vlerick zeer dankbaar.
Overgenomen uit een brochure van het Seminarie voor Productiviteitsstudie van R.U. Gent.

Juli 1961 - De tragische gebeurtenissen die de onafhankelijkheidsverklaring van Kongo hebben gevolgd, plaatsten ons land voor een nieuw zwaar probleem. Talrijke jonge mannen die in Kongo in de administratie of in het bedrijfsleven een belangrijke verantwoordelijkheid hadden gedragen, zagen het werkterrein verdwijnen waar zij hun loopbaan begonnen waren. Het leek niet verantwoord voor de Belgische gemeenschap deze jonge krachten, die in de merkwaardige ontwikkeling van onze vroegere kolonie hun waarde hadden bewezen, te laten verloren gaan. In deze jonge mannen stak ongetwijfeld een reserve aan dynamisme en initiatief die voor de verdere ontwikkeling van ons eigen bedrijfsleven in de toekomst van grote waarde zou kunnen blijken.

Daarom nam het Seminarie voor Productiviteitsstudie en -Onderzoek in augustus 60 de beslissing om tijdens het academiejaar 1960-1961 een speciaal programma in bedrijfsbeheer in te richten voor oud-kolonialen die een nieuwe loopbaan wensten aan te vatten in het bedrijfsleven. Het programma had in de eerste plaats tot doel de deelnemers een systematische kennis bij te brengen van het modern bedrijfsbeheer en meteen de grondslag te leggen voor mogelijke verdere specialisatie in een of andere tak van het bedrijfsbeheer. Zijn concrete vorm was deze van een doorlopende cursus van zes volle maanden, tijdens dewelke de deelnemers individueel zouden kunnen worden opgevolgd in hun voorbereiding tot een leidende functie in een Belgische onderneming.

Dadelijk kende het initiatief van het Seminarie een grote weerklank in het land. Meer dan honderd aanvragen tot deelneming kwamen binnen, terwijl talrijke andere oud-kolonialen op het Seminarie hun probleem kwamen voorleggen. Later zou, op initiatief van de Stichting Industrie-Universiteit, aan de andere Belgische Universiteiten gevraagd worden om in dezelfde lijn actie te nemen. Uit de binnengekomen kandidaturen werden in de maand september 30 deelnemers geselecteerd, die op 5 oktober 1960 het programma inzetten. Gedurende zes maanden hebben deze mannen, die in de administratie van Kongo vrij belangrijke verantwoordelijkheden hadden gedragen, met een bewonderenswaardige ernst en ijver gewerkt om zich voor hun nieuwe loopbaan voor te bereiden. De eigen staf van het Seminarie, zowel als alle anderen die met hen in contact kwamen: gastprofessoren, voordrachtgevers, bedrijfshoofden die ze op bezoek ontvingen werden steeds getroffen door hun leergierigheid en maturiteit.

Een in het Seminarie opgerichte plaatsingsdienst organiseerde reeds tijdens de cursus de nodige contacten met bedrijven om voor elk dezer studenten een passende betrekking te vinden. Op dit ogenblik zijn allen in een Belgische onderneming aan het werk.

Op 29 maart 1961 werd het programma besloten met een studiedag over de toekomstmogelijkheden voor oud-kolonialen waaraan ruim zoo personen deelnamen. Tijdens de plechtige slotvergadering werd door de Rector van de Rijksuniversiteit aan de afstuderenden het certificaat uitgereikt, terwijl de Minister van Afrikaanse Zaken, alsmede vertegenwoordigers
van het Verbond der Belgische Nijverheid en van de Stichting Industrie-Universiteit, de betekenis onderstreepten van het te Gent genomen initiatief, als bijdrage tot de oplossing van dit groot nationaal probleem.

Het kwam ons gepast voor over dit programma en over de studiedag die het besloot, een objectief verslag op te stellen. Daarom deze brochure die slechts het zakelijk relaas wil zijn
van het verrichte werk. Zij moge voor de oud-deelnemers een aangename herinnering zijn aan hun onverwachte tweede studententijd. Zij moge ook de vele andere oud-kolonialen die nog steeds naar een uitweg zoeken een mogelijkheid aanwijzen die het Seminarie bereid is opnieuw voor hen open te stellen indien een voldoende belangstelling mocht blijken. Zij moge bovenal getuigen van de bewondering en de liefde die de Gentse Universiteit blijft koesteren voor diegenen die in onze vroegere kolonie de ontwikkeling hebben gebracht waarop ons land terecht trots was, en ook mag blijven.

A. J. VLERICK, Directeur

André baron Vlerick is op 11.9.1919 geboren te Kortrijk. Na zijn studies economie aan de Gentse universiteit werd hij er professor. In 1953 werd hij bestuurder van de Kredietbank. In 1960 richtte hij het Seminarie voor productiviteitsstudie en -onderzoek op, voor de integratie van oud-kolonialen in de Belgische economie. Dit instituut groeide uit tot de huidige Vlerick Leuven-Gent Management School. In 1972 werd hij minister van financiën. Hij is gestorven te Beernem op 3.12.1990.

Over de volkerenmoord in Rwanda

Dit jaar was het twintig jaar geleden dat Rwanda geteisterd werd door een gruwelijke genocide. De verschrikkelijke beelden die langs de TV tot ons kwamen blijven ons voor altijd bij.
Hoe kon het echter zo ver komen is de vraag die vele malen werd gesteld. Hoe kon het Rwandese volk dat gekend stond om zijn hoffelijkheid, voornaamheid en vriendelijkheid zulke onmenselijke daden stellen?
Vele oorzaken werden vermeld maar tot nu toe werd weinig aandacht besteed of nagegaan in hoeverre onder de oppervlakkige vormen van wellevendheid geen duistere wrede kant deel uitmaakte en uitmaakt van de Rwandese psyche.

Wanneer men de geschiedenis van Rwanda nagaat vanaf 1870 bv. zijn er toch wel aanwijzingen in die zin te vinden. Zo begon de regering van Kigeri IV Rwabugiri (1870-1885) met een bloedbad. Hij moordde een ganse clan uit zogezegd omdat ze de dood van zijn vader hadden veroorzaakt. Zijn veroveringen van het eiland Idgwi in het Kivu-meer en delen van het huidige Kivu gingen gepaard met moord en plunderingen op grote schaal (1). Bij elke oproerigheid in eigen land werden hutten, oogst en bezittingen van de muiters vernield. Gevangenen werden als slaven verkocht. Doodvonnissen waren legio bij het minste vergrijp.
Zijn opvolger MibamwelV Rutalindwa (1895-1896) werd bij een staatsgreep door de clan der Ega gedood te samen met zijn familie en medestanders. Nadien volgde moord op moord op leden van de Nyiginya-clan tot dat die definitief onderworpen was.

Het oprichten van Duits Oost-Afrika en nadien het instellen van de Belgische voogdij deed die duistere kant van de Rwandese psyche naar de achtergrond verdwijnen.
In 1959 echter, na de boerenopstand, werden door Kigeri V-Ndahindurwa de traditionele legers weer opgericht met als doel de opstand te vuur en te zwaard de kop in te drukken. Zo werd in het gewest Gitarama de onderhoofdij Cyeza vernield. Kirengeri, een andere onderhoofdij, grenzend aan het gewest Nyanza werd volledig verwoest. Niets levend was er nog te vinden. Aan het hof van Kigeri werden gevangen genomen Hutu-leiders gemarteld alsof het er altijd de gewoonte was geweest.
Dit zette zich voort na de onafhankelijkheid toen de Hutu-partij de absolute meerderheid had verworven. Regelmatig kwamen er progroms nu gericht tegen de Tutsi-bevolking. Zo in 1962 in Byumba na een inval van Tutsi uit Uganda. Zo in 1964 toen een inval van Tutsi uit Burundi op het nippertje kon teruggeslagen worden. In 1973 als gevolg van het bloedbad in Burundi brak in Rwanda de hel weer los. Sommige bronnen hebben het over 3000 Tutsi doden. Telkenmale bracht dit een exodus teweeg van Tutsi bewoners..
De staatsgreep door het leger in 1973 was al even wreed in zijn gevolgen voor de oude revolutionairen uit de streek van Gitarama en Butare. Na wrede martelingen in de gevangenis van Ruhengeri werden ze vermoord en hun lijken in een van de meren van de Bugesera (Zuid-Oosten van Rwanda) gedumpt.In de periode 1959-1973 waren de opstanden, wraakacties en progroms eerder lokaal, zonder moderne communicatiemiddelen en vervoer.

Dit alles veranderde in 1994. De genocide van 1994 was goed voorbereid. Men beschikte over moderne communicatiemiddelen en vervoer.
De duistere, donkere, wrede kant van de Rwandese aard heeft zeker een rol gespeeld in het bedenken en voorbereiden van de volkerenmoord. Iedereen moest er aan mee doen, willen of niet, anders werd men zelf slachtoffer. Dat was zo onder de vroegere heerschappij van de Bamis, het was zo onder de extremistische Hutu's in 1994 en onder de overwinnende FPR in 1994-1995. Een mensenleven in Rwanda was er van weinig of geen tel.
(1) De traditionele legers waren samengesteld uit de drie bevolkingsgroepen.

Hugo Vanneste

Luc Hermans

Dr. Luc Hermans (Brabander ° 1921) belandde na de "Dipenda " in de Westhoek te Ieper. " Voor zijn Familie " schreef hij een prachtig boek over zijn doktersleven als de leproloog van de Kasai provincie.
Hij blijft pittige " *c u r s ie f je s* " schrijven die we heel dankbaar, in volgende Mohikaan- ledenblad zullen publiceren.

De volledige reeks cursiefjes verschijnen in deel2 van boek4 Congo-herinneringen,klaar voor Dipenda BBQ-25jun We zijn Dr Hermans zeer danbaar voor deze unieke,frisse,zelfbeleefde Kasai-verhaaltjes;een zeldzame filosofisch-humoristische kijk op ons vroeger koloniaal leven

056 Dr. Frans Hemeryckx

Op een vroege morgen stopte er in een wolk van stof een camionette vóór ons deur in Bunkonde.
Ik herkende direct de bestuurder, Dr. Hemeryckx.
Ik had collega Frans al eens eerder ontmoet, zijnde de broer van zijn broer Scheutist.
'Goeie morgen Luc!'
Hij kwam al van Tshimuanza, mijn leprozerie, en had de nabije omgeving ook al volledig verkend.
Van een vroege vogel gesproken... Aan de koffietafel kwam hij voor de pinnen met een revolutionair product in verband met de behandeling van lepra, de Sulphetrone, dat volgens hem veel gunstige perspectieven opende . Hij had er al enkele patiënten mee behandeld en met succes.

' Als ge even tijd hebt zou ik met U eens naar Tshimuanza willen gaan.' Zo stelde hij voor.
Hij zag voor zijn ogen Tshimuanza al uitgroeien tot een grote leprozerie.
Dat er plaats genoeg was had hij tijdens zijn prille ochtend-inspectie al gezien. En wij er naar toe.

Via de tamtam werden al de zieken opgetrommeld.
Dr. Frans stelde ze allemaal op een rij, in volle zon om beter vooral de huidletsels te kunnen zien.
Met een kennersblik haalde hij er snel enkele uit, 'open' gevallen, zeg maar besmettelijke.
Hij stelde voor te beginnen met die zieken daar hij maar één doos sulfethrone-pillen bij had en elke patiënt er verschillende per dag moest nemen.
Met de belofte mij er meer van te zullen bezorgen nam hij afscheid want hij moest terug naar Dikungu, zijn leproserie, op een 300 km in het noorden van de provincie.

Niet zonder enige achterdocht zijn de 'uitverkorenen' met de behandeling begonnen.
Onze pappenheimers kennend moesten die de pillen inslikken met een teug water uit een doorzichtig glas. Ge kunt peinzen waarom, argwanend zoals ze steeds waren voor iets nieuw.
Bovendien, die vreemde man moet zeker een pater geweest zijn want hij had een lange baard.

Maar het resultaat was opvallend. Dat hadden ook de andere zieken ook al gauw bemerkt. ' En wij dan ? '. Dr. Hemeryckx heeft ons niet lang daarna veel van die nieuwe pillen kunnen bezorgen.

De gunstige resultaten bleven niet uit wat zo zijn weerslag had op de sfeer in het dorp.
Eindelijk een uitkomst voor de meeste zieken. Verminkten bleven verminkt maar er kwamen geen nieuwe meer bij. 'Sodoma en Gomorra' van weleer waren op slag verdwenen.

Maar gauw werd de toestand hectisch want de goede mare had zich vlug verspreid in de nabije en ook in de verre omgeving. Zo steeg ons aantal zieken vrij snel. Ook de nood aan huisvesting, eten en landbouw-gronden waarop de zieken hun eigen veldvruchten konden telen.
Een brief van mij aan de Provinciegouverneur werd spoedig met een gunstig advies beantwoord.
'Zoek het zelf maar uit' schreef hij, ' gij kent de streek.'

Ik nu ook al 'landmeter'. Hoeveel (niet geremunereerde) benoemingen zou ik nog krijgen...
Het terrein moest toch worden afgelijnd en eigenlijk behoorden al die gronden ook toe aan een paar plaatselijke dorps-hoofden. Die gronden moesten dus worden 'onteigend' en de eigenaar(s) vergoed in functie van het aantal geiten dat er kon op grazen en koeien (die ze niet hadden), tot zelfs de palmbomen die erop groeiden.
Een agent van de staat zou alles komen controleren.

Het toeval wilde dat er een paar mensen van de cartografische dienst actief waren in de nabije omgeving. Die beschikten over een dik album luchtfoto's van de regio. Ik mocht er vrij over beschikken. De opnamen waren fantastisch : rivieren, beken, beekjes, tot zelfs palmbomen kon men er duidelijk op zien.

Thuis zou ik er vele avonden aan besteden. Eerst de plaats zo mogelijk op natuurlijke basis aflijnen met beken en riviertjes, en dan, op grond van de schaal van de foto's, mits enkele meetkundige ingrepen, er ook de oppervlakte van bepalen.
Ik was blijkbaar geslaagd in mijn examen van landmeter zodat administratief alles snel kon worden geregeld, we zouden zeggen een 'deal' kon worden gesloten met de plaatselijke 'autoriteiten', en ook wij aan het werk konden: het dorp uitbreiden, wegen aanleggen, huizen en zelfs een brug bouwen.

Het duurde niet lang of onze C.I.O., wat stond voor **C**entre d' **I**solement **O**rganisé en ook beter klonk dan 'leprozerie', telde haast bij de 900 zieken.

Met de familie erbij werd het het grootste dorp uit de streek. Het leverde me nog een andere, lach er niet mee, benoeming op, die van 'gevangenisdirecteur'.
In het groot gevang in Luluaburg-Kananga had de dokter bij een gedetineerde melaatsheid vastgesteld. Groot gevaar voor al de anderen!
Destijds bestonden er nog grote vooroordelen in verband met de lepra.
Dus die man moest weg. Een melaatse werd zelfs niet in een gevang getolereerd.
Allemaal goed en wel maar wat met die man gedaan?
Naar Tshimuanza natuurlijk.

En op een dag kwam mijn eerste gevangene toe begeleid door twee politieagenten. Te voet!
Van bijna 100 klm ver. En nu?
Ik had tot dusver alleen een officieel schrijven ontvangen met mijn benoeming. Ook een pak formulieren, twee-dagblad-pagina's groot, waarop ik geacht werd de status van de in mijn gevang verblijvende gedetineerden te rapporteren.
Maar ik had noch gevang, noch cipiers noch al het andere dat daarbij hoorde.

Mijn eerste cliënt vond gauw onderdak, zonder slot op de deur.
Hij was maar content dat hij bij ons was en verzorgd werd zoals al de anderen.
Maandelijks zond ik zo een groot papier op naar de Provincie: een 1 in de linker bovenhoek en een 1 ver weggedoken in de rechter onderste hoek.
Het is bij die 1 gebleven. Administratie ! Met een zeer grote A.

Een ver gevolg ook van de interventie van mijn vriend Dokter Frans die ik hiermede wat uit het oog ben verloren.

Die kon naar mijn gevoel zowel impulsief zijn als origineel van gedacht.
'Maar dokter,zei eens iemand, weet ge dat ge de bochten op de weg met uw auto altijd op twee wielen neemt ?'
' En dan, was zijn antwoord, moet ge dat op 4 doen misschien?' .
Toch zou hij eens in volle brousse in een bocht van de weg een vrouw hebben omver gereden ???
En t.g.v. een bezoek aan de Missie van Kamponde reed hij een grote kist met Kasai-bier kapot waarmee hij de Paters eens wilde trakteren. Toen hij zijn auto wilde 'gareren' was hij vergeten dat hij die kist achter zijn wagen op de grond had gezet.

Inventief was hij ook als het om zijn melaatsen ging in Dikungu.
Patiënten zonder vingers liet hij aarden potten maken en bakken. Hij kocht ze dan op maar dat ging zo goed dat hij ze niet meer kon opbergen, laat staan verkopen. ' Ik heb ze dan maar kapotgeslagen zei hij en zo konden ze herbeginnen'. In feite paste hij gewoon een vorm van arbeids- en bezigheidstherapie toe. En hij had ook ondervonden dat een placenta of nageboorte 'vers van de pers' op de moeilijk te behandelen wonden op de benen van sommige zieken wonderen kon verrichten. Placenta's waren er genoeg in de materniteit van het nabije Katako-Kombe. De kwestie was ze vers te bewaren. In de ijskast, oordeelde Dokter Frans en hij borg ze naast het vlees dat zijn echtgenote voor haar gezin had gekocht.
Of zij hiermede even enthousiast akkoord ging daar hadden ook wij wel enige twijfels over.
Van ordinaire lepels en vorken liet hij de steel ombuigen zodat ook zieken zonder vingers die konden gebruiken en van oude afgedankte autobanden maakte hij sandalen voor die mensen die haast niet behandelbare wonden op de voetzool vertoonden. Dat was Dokter Frans Hemerijckx.

Tot op een morgen...

Op een morgen stond hij weer eens vóór ons deur, onaangekondigd zoals gebruikelijk in de brousse. Hoe kon het daar ook anders, toen toch nog.
Hij had een groot probleem en hij wond er geen doekjes om. Koning Leopold III had hem verzocht eens naar België te komen. Het lag met name in zijn bedoeling in Indië een anti-lepra centrum op te richten. Maar daarvoor zocht hij de medewerking van een ervaren leproloog.
Zoals hij zich had laten voorlichten zou Dr. Hemerijckx hiervoor de meest geschikte persoon zijn en die boodschap werd hem, Dr. Frans, in de kortste tijd medegedeeld. Onze vriend kon moeilijk 'nee' zeggen maar ergens knelde een schoentje.
En daarvoor was hij naar Bunkonde gekomen.

Kort en zakelijk deelde hij mij de reden mee van zijn bezoek.
' 'k Heb hier op mijn onderbeen een plek die ongevoelig is' zo begon hij.

Nu wisten wij dat er twee belangrije ziekten zijn waarbij men tegelijkertijd én huid- én zenuwletsels aantreft en dat waren zona (gordelroos) én lepra. Zona, zeer pijnlijk. Lepra ook maar niet steeds.
Vandaar Dr. Frans ' bekommernis, hij die zo dikwijls en met zoveel melaatsen pleegde om te gaan.
'Wil je me onderzoeken, vroeg hij me, en doen zoals je gewoon zijt van te doen als je een patiënt onderzoekt die je verdenkt van lepra ?'.
Samen zijn we naar mijn labo gegaan en daar heb ik hem grondig onderzocht, wat, ik kan het U garanderen, niet aangenaam is voor de patiënt.
'Frans, zei ik hem, ik vind niets!'
'O.K., was zijn antwoord, en een dikke merci. Ik ga naar de Koning'.
' Zo niet, voegde hij er aan toe, zou ik noch naar de Koning noch naar Indië gaan, ook nooit meer naar België'.

Daarmee was ook de start gegeven voor zijn afreis naar Indië waar hij zijn 'Damien Foundation India Trust ' in Polambakkam, Kancheepuram District, Tamilnadu ' zou starten.
Die Stichting is nu nog steeds actief. (Zie Google).Maar waarmee ook de functie van Provinciaal Leproloog in onze provincie vrij kwam, een eer die mij werd toe gewezen en die ik naar best vermogen heb vervuld tot in 1960 de strijd losbarstte tussen Baluba's en Bena Lulua's . Een triestig voorspel voor de nu snel opdoemende 'Dipenda'.

Een paar jaar nadat wij ons in 1960 in Ieper waren komen vestigen wist hij ons daar andermaal te vinden. Hij vertelde ons ronduit en vol enthousiasme over zijn werk in Indië met zijn dispensaria 'onder de bomen'. Ook hoe het klimaat er nog warmer en vochtiger was dan in Congo bij zoverre dat hij zijn bed 's avonds buiten zette in de tuin en daar de nacht doorbracht.
En...of ik geen zin had om ook naar ginder te gaan en er met hem zou willen gaan samenwerken ?
Mijn Hart zei 'ja!' maar de Rede, op grond van én familiale- én beroepsgronden zei 'neen'.
Wat hij zeer goed begreep, denkend aan zijn eigen groot gezin.

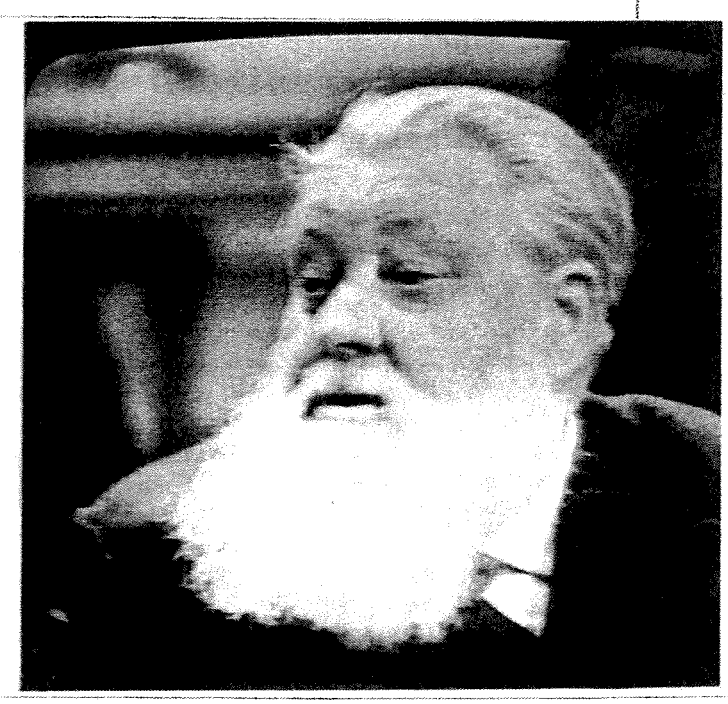
Toch moest hem nog iets van het hart en dat was een officieel rapport van de WHO (World Health Organisation) waarin letterlijk te lezen stond dat, als er een paar jaren na de ingang van de onafhankelijkheid in Congo een voedsel-probleem was ontstaan dit de schuld was van onze gezondheidsdienst. Die was in feite ietsje té goed georganiseerd wat inhield **dat wij te veel mensen in leven hadden gehouden die normaal hadden moeten doodgaan! SIC!** Een echte schande voor een officiële organisatie die pretendeert de meest zwakken te willen beschermen.

Het werd een ontroerend afscheid toen onze vriend Frans heenging. Voor altijd, helaas. Want niet zo lang nadien heb ik vernomen dat hij in de toenmalige St Raphaël-Kliniek in Leuven overleden was aan keelkanker.

Dr. Frans Hemerijckx. Zij die hem gekend hebben kunnen hem nooit vergeten.

Dr. Hemerijckx was al naar Indie vertrokken toen ik t.g.v een tournee in onze Provincie de gelegenheid had 'zijn' leproserij in Dikungu bij de Missie van Katako-Kombe te bezoeken.
Tot mijn ontzetting stelde ik vast dat er ergens op de veranda van een groter gebouw nog ongeopende kisten stonden met medisch materiaal, waaronder naar ik vermoedde een krat met een radiografie-toestel. Het hout van de verpakking was aangevreten door termieten.
Enig vooruitzicht van een nieuweDokter was er toen nog niet... en de Dipenda stond voor de deur.

dr. Luc. Hermans

DUITSE KOLONIËN IN AFRIKA – ANFANG UND UNTERGANG

door Willy ALENUS

Op verzoek van de lezers heeft de redactie besloten, in het kader van de 100ste verjaardag van WO-I, een korte schets te wijden aan de voormalige Duitse koloniën in Afrika. De geschiedenis van het voormalige Duits Oost- Afrika (met inbegrip van Burundi en Rwanda), wordt op vele plaatsen uit de doeken gedaan, o.a. in DE MOHIKAAN.

KAMERUN/ kAMEROEN[1]

De kuststrook werd tegen het einde van de 15de eeuw ontdekt door de Portugees Fernão do Pó, maar het land werd pas in de 17de eeuw werkelijk door Europeanen bereisd. Deze dreven handel in slaven, ivoor en rubber. Ca. 1800 kwam de kust onder Britse invloed. In 1884 sloot Gustav Nachtigal een verdrag met de koning van Bell, dat aan Duitsland rechten toestond in het hele gebied. Tussen 1884 en 1919 was Kameroen officieel een Duits protectoraat (Kamerun), maar tijdens de Eerste Wereldoorlog werd het bezet door Britse en Franse troepen en verdeeld onder deze beide mogendheden in resp. Cameroons en Cameroun, waarbij ca. 90% van het gebied naar Frankrijk ging.

In 1922 werd door de Volkenbond aan Frankrijk en Groot-Brittannië een mandaat verleend voor het bestuur van hun respectieve landsdelen (mandaatgebieden). Dit werd in 1946 door de Verenigde Naties als *trusteeship*- gebied bevestigd. In 1940 koos Frans Kameroen partij voor de Vrije Fransen van generaal De Gaulle en in 1946 werd het een geassocieerd territorium van de Franse Unie. In 1959 nam het beheerschap van de Verenigde Naties een einde en het Franse deel werd een autonome republiek, die in 1960 onafhankelijk werd. Het Britse deel kende een periode van zelfbestuur binnen de Nigeriaanse federatie, maar in 1961 koos het noordelijke deel bij referendum voor vereniging met Nigeria en het zuidelijke voor aansluiting bij de Republiek Kameroen. Aldus ontstond de federatieve republiek.

TOGO

Delen van het huidige Togo hebben in de loop der eeuwen tot het Ashanti-rijk, de Mossi-Dagombastaten en het koninkrijk Dahomey behoord. De Ewe vestigden zich in de 18de eeuw in dit gebied. Portugezen, Spanjaarden, Denen en Hollanders bezaten handelsforten langs dit deel van de Slavenkust.

In 1884 sloot de Duitse handelsagent Nachtigall in het vissersdorp Togo een protectoraats-verdrag met het Ewestam-hoofd Mlapa. Op basis daarvan wees de Koloniale conferentie van Berlijn (1885) 'Togo-land' als 'Schutzgebiet' aan het Duitse Rijk toe. De Duitsers wilden Togoland tot modelkolonie ontwikkelen, maar aan hun pogingen kwam een einde toen hun garnizoen in 1914 moest capituleren voor Britse en Franse troepen.

Loopgraven in Afrika (1914-1918)
De vergeten oorlog van de Congolezen tegen de Duitsers
4 juli - 14 september 2014
Venetiaanse Gaanderijen, hoek Zeedijk/Parijsstraat
TOEGANG
4 euro; met korting 2 euro - Combiticket mogelijk met de expo Sammy Baloji in Mu-Zee van 3 augustus tot en met 21 september.

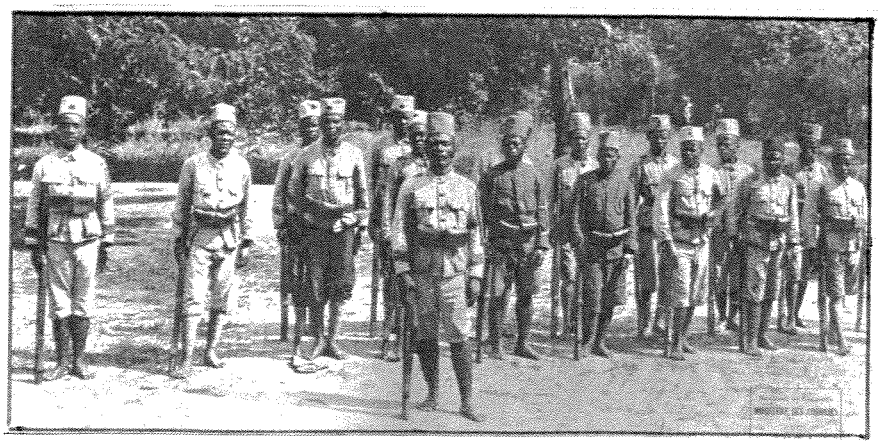
Na de Eerste Wereldoorlog werd Togoland mandaatgebied van de Volkenbond. Westelijk Togoland, grenzend aan Goudkust, werd aan Groot-Brittannië toegewezen en vervolgens als onderdeel van Ghana bestuurd. Het oostelijke deel, grenzend aan de Franse kolonie Dahomey (het huidige Benin), kreeg een Frans bestuur, echter los van het gouvernement- generaal. Frans West-Afrika.

De beide koloniën werden in 1946 door Groot-Brittannië en Frankrijk beheerde *trusteeship*-gebieden van de Verenigde Naties. Brits Togoland koos in een referendum in 1956 voor volledige aansluiting bij Ghana. Frans Togoland werd in 1956 een republiek met beperkte autonomie binnen de Franse Unie. De verkiezingen voor een wetgevende vergadering in april 1958 werden gewonnen door het Comité de l'Unité Togolaise onder leiding van Sylvanus Olympio, die zich hereniging van de over Ghana, Togo en Dahomey verspreide Ewe ten doel stelde.

ZUID-WEST-AFRIKA-NAMIBIË

Duitsland eiste het gebied in 1884 voor zich op. In een periode van tien jaar werden de Nama en de Ovambo onderworpen en na twintig jaar de Herero. In de Eerste Wereldoorlog (1915) veroverden Zuid-Afrikaanse troepen dit gebied, dat Zuidwest-Afrika genoemd werd, op de Duitsers. In 1920 kreeg Zuid-Afrika van de Volkenbond het mandaat over het gebied, een mandaat dat volgens de Verenigde Naties na de Tweede Wereldoorlog (net als de andere mandaten) overging in een voogdijschap. De uit blanken bestaande wetgevende raad van Zuidwest-Afrika verzocht in 1946 om inlijving bij Zuid-Afrika. In 1949 kregen hun vertegenwoordigers zitting in het parlement van Zuid-Afrika en werd het beheer van 'Naturelle Sake' (benaming in het Afrikaans) ondergebracht op het ministerie in Pretoria. Deze constructie werd door het Internationaal Gerechtshof in 1950 afgewezen. Zuid-Afrika mocht slechts met toestemming van de Verenigde Naties een wijziging brengen in de internationale status van het gebied. Kort daarna besloten de Verenigde Naties Zuid-Afrika het mandaat te ontnemen en het tot Namibië omgedoopte gebied in eigen beheer te nemen. Nadat Zuid-Afrika het gebied in 1969 als vijfde provincie had geannexeerd, sprak het Internationaal Gerechtshof in 1971 uit, dat Zuid-Afrika verplicht was onmiddellijk een eind te maken aan de bezetting van het gebied. Eind 1971 kwam het in de Politiezone/"Sperrgebiet" (zoals het blanke gebied sinds de Duitse koloniale tijd werd genoemd) tot ernstige arbeidsonlusten. Sindsdien bleef het onrustig. Op grond van de aanbevelingen van het zgn. Odendaal-rapport zouden door Zuid-Afrika in Zuidwest-Afrika twaalf 'nationale' eenheden worden gecreëerd, die een zekere mate van zelfbestuur zouden krijgen, zoals de zgn. thuislanden, "Bantoestans" in Zuid-Afrika (in totaal 39% van het gebied). In 1973 werd dit voor Ovamboland en Kavangoland gerealiseerd. Uiteindelijk werd Namibië, op 21 maart 1990 onafhankelijk. Sam NUJOMA werd President.

Uw *copy- writer* (Willy Alenus) heft zestien jaar van zijn carrière (d.i. de helft), doorgebracht en gewerkt in voormalige Duitse koloniën (Tanzania, Burundi). In het voormalige *Deutsch Ost Afrika* moet je niet lang zoeken naar Duitse monumenten, graftomben en begraafplaatsen. Uiteraard worden ze niet door de Tanzanianen onderhouden hier en daar doen de Duitsers dat wel

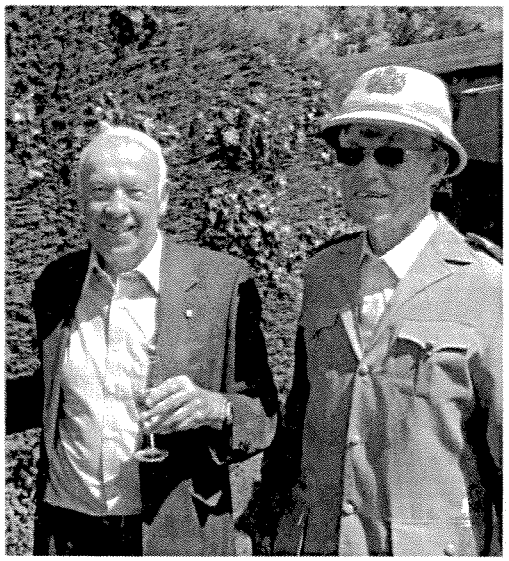
25 JUNI 2014: onze vijfde DIPENDA BBQ

Hoewel op een weekdag – toch verschenen 140 zeer enthousiaste MOHIKANEN op het appel…
Het stralende weer maakte de receptie " warm en gezellig " en de tafelverdeling gebeurde probleemloos: op de duur begint iedereen zijn eigen groepje te vormen!
Het was fantastisch.

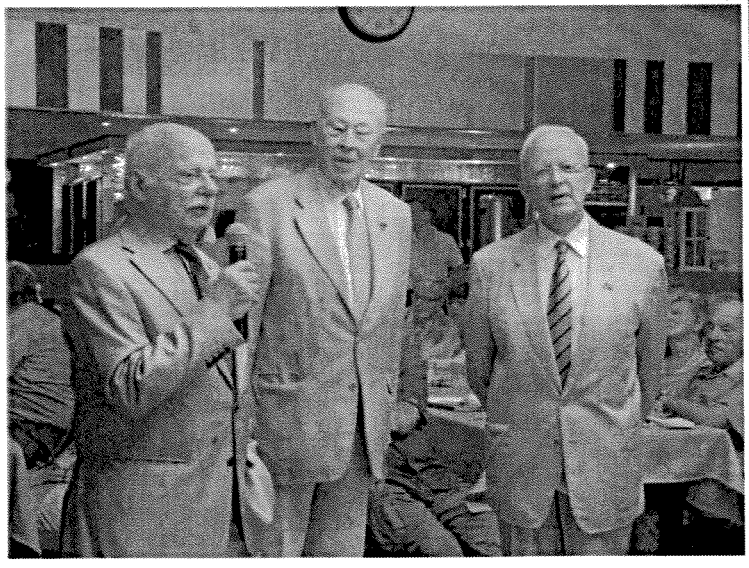
We hadden enkele speciale gasten:
-André de Maere, voorzitter van "KBUDL-UROME "
-Michel Faeles, voorzitter van "Belgie-Congo verbroederd "
-Lt.Kol. A. Anne de Molina, onze conferencier op 13 oktober ek.
-Maj.Gen. Karel Vervoort van "Fungu-Air ".

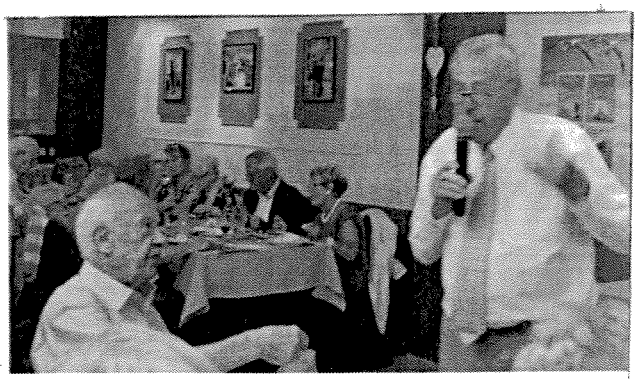
Het succes en de positieve reacties van de deelnemers is voor ons aanmoedigend en zeer hart-verwarmend. Onze dank aan allen.
DE MOHIKAAN –het bestuur Bob Vanhee.

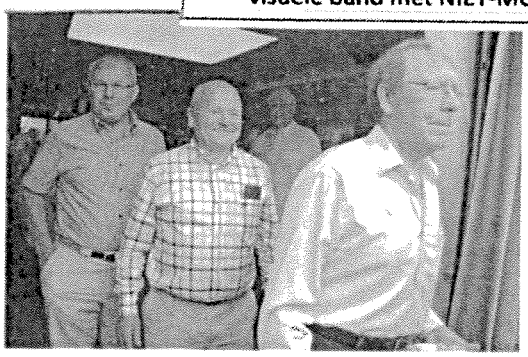
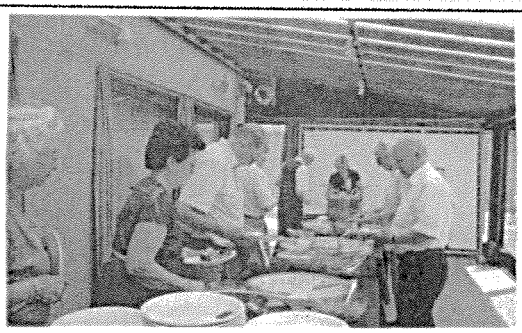
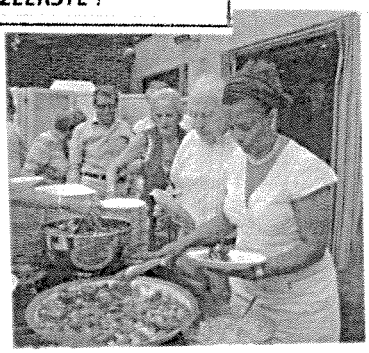

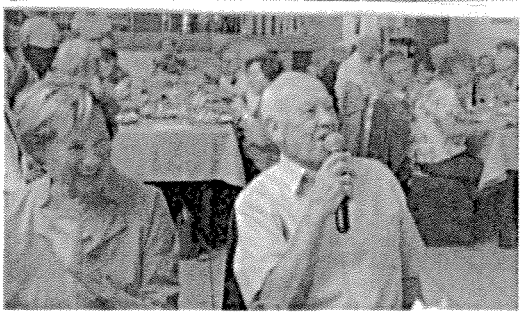
TE VEEL FOTO'S VAN ONZE REUNIES ?

Zeker niet, slechts 1 Mohikaanlid op 3 kon er bij zijn. Onze fotoreportage is de enige visuele band met NIET-MOBIELEN onder ons en *DAT WAARDEREN ZE TEN ZEERSTE !*

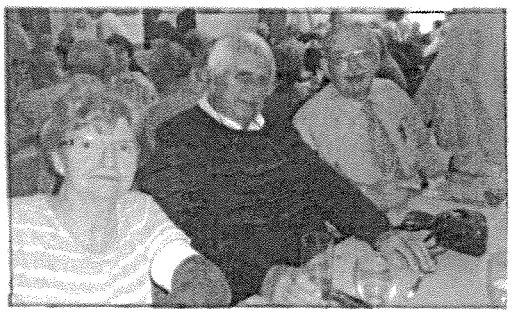

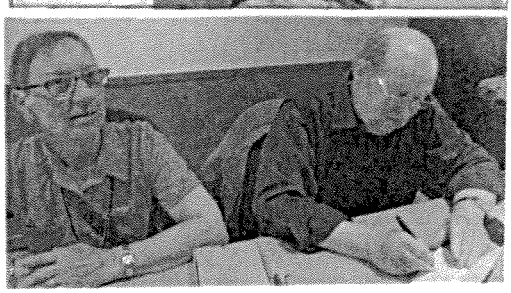

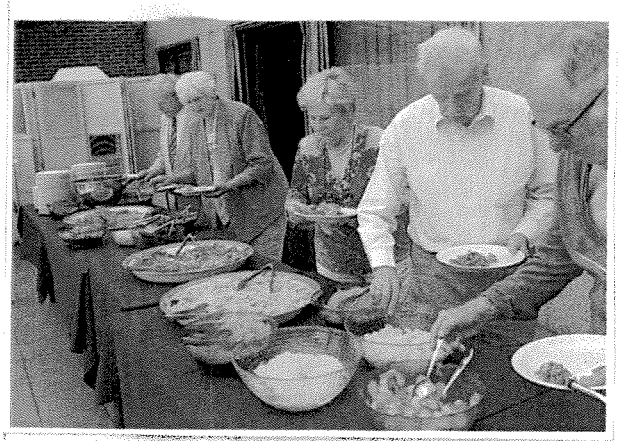

ALS AFSLUITER ENKELE RAND-NOTAS:

-Uit de TSUNAMIE van 400 beschikbare BBQ foto's, probeerden we IEDEREEN in beeld te brengen. Onze verontschuldiging voor hen die toch nog ontbreken; Op ons volgende kerstfeest van 13 december ek. doen we het beter: één enkele fotosessie van de 12 grote tafels, eens links en dan eens rechts PLUS een grote groepsfoto !

-Volgende MOHIKANEN waren ingeschreven voor de BBQ maar moesten tot hun spijt, voor medicale redenen afzeggen: Fam. Vandemaele-Oostende /Vereecke uit Torhout – Van Raemdonck uit De Pinte /Scheutist M. Van Meirhaeghe die na een valpartij echt niet ' toonbaar ' was / Louis Jaspers verliet zijn Mas in de Pyreneen maar zat vast door staking.... Ook onze dank aan deze die tijdig hebben afgezegd!

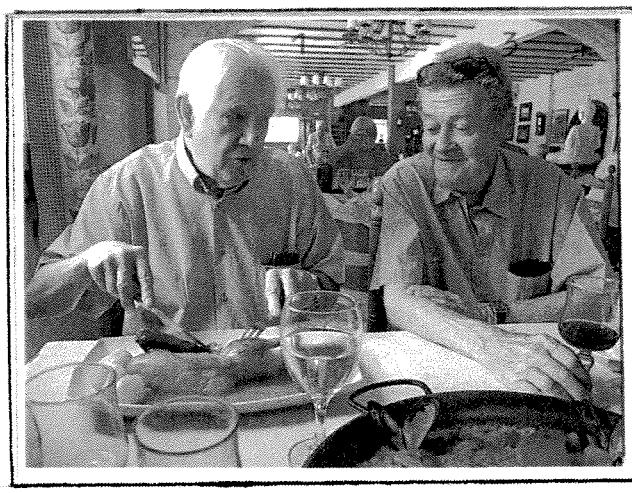
-Niemand nam een kiekje van onze twee dames aan de " Receptie " Grietje en Lieve. Foto 5 van ons laatste kerstfeest maakt dit weer goed.

-Jozef Debrauwere (foto 6)met zus Gisèle, liet zich van uit het Palliatief Zorgcentrum in Roeselare naar onze samenkomst brengen. Dat wilde Jozef nog als laatste vreugde beleven. Bewonderenswaardig!

-Last but no least: de families Cyriel en Denise Collaers-Vandevoorde (fotos 1 en 2)en Joopie en Gisèle Permeke-Dendaele (3 en 4) herdachten de DIPENDA op hun manier aan de Costa Blanca (Spanje)met een ...PAELLA, - wat anders !
Lees hun boeiend levensverhaal (Congo- Zuid Afrika –Spanje) in HERINNERINGEN boek5 samen met de Afrika belevenissen van de familie Bea Deschodt en het droevig verhaal van de familie De Brauwere.

WIJ HERDENKEN...

Als je door verdriet wordt neergeslagen, en het WAAROM aan niemand kunt vragen dan is het goed dat er zoveel lieve mensen zijn die aan je denken, en dat voelt heel fijn .

-ALBERT CEUPPENS was de echtgenoot van Beatrix Deschodt, dochter van een kolonisten-familie in Masisi(Kivu). Ze huwde Albert in 1968 na haar terugkeer uit Zuid-Afrika. Hij was industrieel ingenieur bij de TTR Belgacom in Antwerpen tot zijn pensioen in 2000.

-JOZEF DEBRAUWERE leefde als kind vanaf 1949 in Congo. Tot 1973 beleefde hij met zijn familie de post-dipenda troebels in Katanga. Tot viermaal toe ging gans hun bezit verloren.... Hij vocht 4jaar tegen een slepende ziekte om na 5 maanden palliatieve zorgen de strijd op te geven.

De levensverhalen van beide afgestorvenen vindt U terug in hoofdstukken 2 en 13 van de bloemlezing "herinneringen....." boekdeel 5. Hierdoor blijven ze onder ons leven!
Beiden waren trouwe steunende leden van onze vriendenkring. We zullen hen missen op onze reunies.

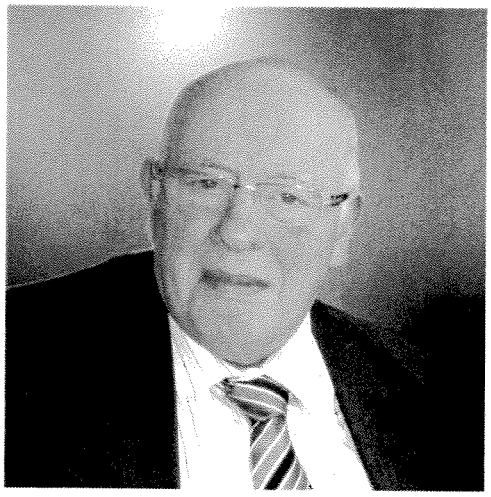
Liefdevol aandenken aan

DE HEER

Albert Ceuppens

echtgenoot van
Mevrouw Beatrix Deschodt

Geboren te Antwerpen op 16 maart 1942
en thuis onverwacht overleden
te Oostende op 9 juni 2014.

Hij maakte veel grappen
en lachte steeds vrolijk.
Hij wou nog niet gaan
en wou niet toegeven.
Hij bleef vechten tegen de pijn
en toonde zich sterk.

Dankbare herinnering
aan

DE HEER

Jozef
DEBRAUWERE

geboren te Roeselare
op 1 augustus 1941
en er rustig ingeslapen
in het AZ Delta, campus Westlaan,
op donderdag 31 juli 2014.

BLADWIJZER- ledenblad n°4/ 2014 sept-okt-nov.

1)KAFT : toch nog enkele rode stippen op het adresplaatje van hen die tot op heden hun lidgeld en abonnement 2014 nog niet vereffenden. DANK BIJ VOORBAAT!

2) Een stevig woordje van Chef MOHIKAAN Bob.

3 en 4) Editoriaal van redactiechef Boudewijn Eggermont.

5 tot 9) " De Missionering in CONGO vandaag " door Pater SJ. Charles Verhezen.

10) Overzicht van 97 missionerende Congregaties in 1990.

11) Inzending van dr.jur.Lucien Hoeree over prof. A. Vlerick.

12) Over de volkerenmoord in Rwanda door HugoVanneste.

13 tot 15) Cursiefje van dr. Luc Hermans over dr. Frans Hemeryckx.

16 en 17) " Untergang " der Duitse Kolonien in Afrika door Willy Alenus.

18 tot 22) Fotoreportage en commentaar over onze VIJFDE DIPENDA- BBQ 25 juni ll.

23) Wij herdenken Albert Ceuppens en Jozef Debrauwere.

24) Bladwijzer en Inhoud ledenblad n° 5/ 2014 (december 2014)

NU REEDS KLAAR voor ledenblad n°5/2014 dec.jan.febr.

1) 100 jaar aanwezigheid van de Salesianen in Congo.
2) Twee maanden rondreizen in Congo vandaag door Salesiaan Albert Sabbe
3) 12 humoristische 'cartoons ' over de Missionarissen vandaag.
4) Instelling van de huidige Kerkelijke hierarchie in Congo (nov. 1959 door Scheutist Marcel Van Meirhaeghe) en territoriale indeling bisdommen.
5) Aangevallen door Masai in Kenia door Marc Scheldeman.
6) Fotoverslag over zijn 8ste Congoreis (BANDAKA) – Eddy Merveillie
7) RDC een "non –state": 30jaar zonder postwezen - Bernard Leicher.
8) Terugblik op onze STAN-KISANGANI voordracht van 13 oktober
9) Voor uitzichten en Inschrijvingen/ ons KERSTFEEST 13 december ek.
10) Voorstelling 6de (en laatste) boek HERINNERINGEN door Bob Vanhee

Deze Nieuwsbrief is uitgegeven door de feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST-EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN
Gewoon lid + abonnement ledenblad € 9-
Familie(hoofd- en bijlid) € 15-
Steunend Erelid € 25-
te storten op onze rekening R. Vanhee - nr. BE 50- 9730 – 3024 - 3018

Niets uit deze nieuwsbrief mag worden overgenomen, gekopieerd of gepubliceerd zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, die alle rechten voorbehoudt.